

Рев2.бр.384/2017

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ВРХОВНИОТ СУД НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА, во совет составен од судиите: Николчо Николовски - претседател на советот, Васил Грчев, м-р Фаик Арслани, Снежана Ѓорѓиевска Зекирија и м-р Снежана Бајлозова - членови на советот, во правната работа по тужбата на тужителот Република Македонија, Министерство за финансии - Управа за јавни приходи Регионална дирекција со седиште во Ш. против тужениот Чиме Ангелов од К., за надомест на штета, вредност на спорот 1.103.226,00 денари, одлучувајќи по ревизијата на тужениот изјавена преку полномошник Марина Глигорова адвокат од К., против пресудата на Апелациониот суд Штип ГЖ.бр. 293/17 од 14.03.2017 година, на седницата на советот одржана на 29.11.2018 година, донесе:

ПРЕСУДА

Ревизијата СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНА.

Барањето на тужителот за надомест на парнични трошоци во постапката по повод поднесениот одговор на ревизија, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНО.

Образложение

Основниот суд Кочани со пресуда П4.бр.31/16 од 09.01.2017 година го усвоил тужбеното барање и го задолжил тужениот да му исплати на тужителот износ од 592.336,00 денари по основ штета од неплатен данок на додадена вредност и износ од 510.890,00 денари по основ пресметана законска казнена камата за доцнење за плаќање на наведената даночна обврска сметано од 04.06.2006 година заклучно со 18.06.2014 година со законска казнена камата сметано од 19.06.2014 година до конечната исплата, како и да му ги надомести трошоците во постапката во износ од 109.980,00 денари, во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Апелациониот суд Штип со пресуда ГЖ.бр.293/17 од 14.03.2017 година, ја одбил жалбата на тужениот како неоснована и ја потврдил првостепената пресуда

Против второстепената пресуда, ревизија изјави тужениот поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка и поради погрешна примена на материјалното право, со предлог ревизијата да се усвои, пресудите на пониските судови да се преиначат на начин што тужбеното барање ќе се одбие како неосновано.

Одговор на ревизија поднесе тужителот преку застапникот по закон, со кој ги оспори наводите содржани во ревизијата на тужениот и предложи ревизијата да се одбие како неоснована како и да се задолжи тужениот со трошоците во постапката по повод поднесениот одговор на ревизија.

Врховниот суд на Република Македонија, по проучувањето на списите кон предметот, наводите во ревизијата и одговорот на ревизијата, испитувајќи ја побиваната пресуда во смисла на член 377 став 3 од Законот за парничната постапка, најде:

Ревизијата е неоснована.

Неоснован е наводот во ревизијата за сторена суштествена повреда од член 343 став 2 точка 14 од Законот за парничната постапка. Ова од причини што побиваната пресуда со која е потврдена првостепената пресуда е јасна и разбирлива, истата нема недостатоци и не противречи со причините дадени во образложението за таквото одлучување, поради што пресудата може во целост и со сигурност да се испита.

Неоснован е наводот за погрешна примена на материјалното право

Во текот на постапката судовите утврдиле дека со правосилна пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.196/11 од 01.10.2013 година, тужениот бил огласен за виновен за сторено кривично дело „Даночно затајување“. Наведеното од причини што, како одговорно лице управител на даночниот обврзник со намера даночниот обврзник да одбегне делумно плаќање на ДДВ во текот на 2006 година, во даночната пријава за ДДВ, за периодот од 01.01.2006 година до 31.03.2006 година, дал лажни податоци за приходите и фактите на даночниот обврзник кои се од влијание за давање на даночна основа за пресметување на износот за даночната обврска. Со истата пресуда тужителот бил упатен штетата да ја оствари во граѓанска постапка. Над правното лице чиј управител е тужениот, К.Ч. ДОО К., била поведена стечајна постапка при што со решение на Основниот суд Кочани Ст.бр.112/2007 од 12.06.2007 година, стечајната постапката била заклучена, а друштвото било избришано од трговскиот регистар. Пониските судови утврдиле дека данокот на додадена вредност во вкупен износ од 592.336,00 денари не бил пресметан, пријавен и останал ненаплатен, а кога на тој износ ќе се додаде камата сметано од

04.08.2006 година, па до 18.06.2006 година, ќе се добие вкупен износ од 1.103.226,00 денари.

Правно оценувајќи ги утврдените факти, според наоѓањето на Врховниот суд на Република Македонија правилно пониските судови го примениле материјалното право од член 1, член 2, член 9 од Законот за додадена вредност како и одредбата од член 241 став 2 од Законот за трговските друштва, кога заклучиле дека тужениот како одговорно лице - управител на друштвото со делумното одбегнување на плаќање на данок на додадена вредност, му причинил штета на тужителот.

Граѓанската одговорност на управителот за штета што ќе ја причини на друштвото и на третите лица е уредена со одредбата од член 241 став 2 од Законот за трговските друштва, во која е нормирано дека управителот е лично и неограничено одговорен спрема друштвото и спрема третите лица за работењето спротивно на одредбите од законот и другите прописи и непочитувањето на договорот за друштвото.

Во смисла на наведената одредба, а поаѓајќи од неспорно утврдениот факт дека со правосилна пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.196/11 од 01.10.2013 година, тужениот бил огласен виновен за сторено кривично дело Даночно затајување, кое го сторил во својство на одговорно лице - управител на друштвото К.Ч. ДОО К., со намера друштвото делумно да одбегне плаќање на данок на додадена вредност, според наоѓањето на Врховниот суд на Република Македонија пониските судови правилно заклучиле дека тужениот е должен да ја надомести штетата на тужителот. Во конкретниот случај постоењето на правосилна кривична пресуда во целост ја оправдува примената на цитираната законска одредба, а со тоа и ја воспоставува одговорноста на тужениот како управител на даночниот обврзник за штета што ја причинил према тужителот како трето лице, работејќи спротивно на Законот за данок на додадена вредност и Законот за трговските друштва. Висината на штета во овој случај се состои од вкупниот даночен долг на даночниот обврзник во висина од 592.336,00 денари и пресметана камата за период од 04.08.2006 година до датумот на изготвувањето на престката односно 18.06.2014 година во износ од 510.890,00 денари.

При одлучувањето, Врховниот суд на Република Македонија го ценеше ревизискиот навод дека тужителот го наплатил даночниот долг према друштвото со одземањето на средствата и опремата од друштвото, врз основа на записник за попис и процена на подвижни предмети, меѓутоа најде дека е без влијание за поинакво одлучување. Ова бидејќи одговорноста на тужениот како застапник по закон и одговорно лице на друштвото произлегува и се темели на Законот за трговските друштва па без оглед на наведеното укажување, тужениот односно друштвото може

да бара поврат на одземените ствари.

При одлучувањето Врховниот суд на Република Македонија ги ценеше и останатите ревизиски наводи, меѓутоа најде дека истите немаат влијание за поинакво одлучување.

Поради непостоење на причините поради кои е изјавена ревизијата, следуваеше Врховниот суд на Република Македонија ревизијата на тужениот да ја одбие како неоснована, согласно член 384 став 1 од Законот за парничната постапка.

Врховниот суд на Република Македонија го одби како неосновано барањето на тужителот за надомест на трошоците во постапката по повод поднесениот одговор на ревизија, од причина што барањето не е определено во смисла на член 158 став 2 од Законот за парничната постапка.

Пресудено во Врховниот суд на Република Македонија на ден 29.11.2018 година под Рев2.бр.384/2017.

Претседател на советот - судија
Николчо Николовски с.р.

За точноста на отправокот - т в р д и: секретар